

— М-м-м! М-м-м! М-м-м!

Кріс Павелл відчайдушно намагалася привернути увагу своєї сестри-близнючки. Лінді Павелл відвела погляд від книжки, яку читала, — глянути, у чому ж проблема. Замість симпатичного личка сестри перед очима Лінді висіла кругла рожева бульбашка завбільшки з голову Кріс.

— Норм спроба, — без особливого ентузіазму відреагувала Лінді. Вона різко тицьнула пальцем у бульбашку, і та луснула.

— Агов! — вигукнула Кріс. Рожева жуйка обліпила їй усі щоки і підборіддя.

Лінді засміялася.

— Напросилася.

Розлючена Кріс вихопила в Лінді книжку в м'якій обкладинці й різко згорнула її.

— Ой! Хтось загубив сторінку! — викрикнула Кріс. Вона знала: сестра терпіти не може губити сторінку, яку читає.

Насупившись, Лінді вирвала книжку із рук Кріс. Та щосили старалася віддерти з обличчя рожеву масу.

— Я ще ніколи не надувала такої здоровезної бульбашки, — ображено сказала вона. Жувальна гумка ніяк не хотіла відлипати з підборіддя.

— У мене в сто разів більші виходили, — зневажливо пирхнула Лінді.

— Вухам своїм не вірю, — стиха промовила мати, увійшовши в кімнату доньок і склавши свіжовипраний одяг акуратним стосиком на край ліжка Кріс. — Ви навіть через жуйку конкуруєте?

— І нічого ми не конкуруємо, — промурмотіла Лінді. Вона трусонула своїм білявим хвостиком і знову занурилась у книжку.

В обох дівчат було пряме світле волосся. У Лінді — довге, яке вона зазвичай збирала в кінський хвіст на потилиці або збоку. А Кріс стриглася дуже коротко.

Це допомагало розрізняти близнючок, адже, за винятком зачісок, вони були майже дзеркальними копіями. Обидві — широкочолі, з круглими блакитними очима. В обох, якщо усміхались, з'являлися ямочки на щоках. Обидві легко шарілися, і на їхніх блідих личках миттю спалахували плями червоногарячого рум'янцю.

Обидві вважали, що носи в них трохи заширокі. Обом хотілось би крапельку підрости. Найближча подружка Лінді, Еліс, була вищою майже на вісім

сантиметрів, хоча їй ще й дванадцяти не виповнилося.

— Ну що, я все віддерла? — спитала Кріс, потираючи почервоніле й липке підборіддя.

— Не все, — Лінді підвела на сестру очі. — Ще у волоссі трохи лишилося.

— От же ж... — промимрила Кріс.

Вона почала обмацувати голову, але гумки наче ніде не було.

— Піймалась! — розреготалася Лінді. — Ти завжди занадто довірлива!

Кріс відповіла сердитим гарчанням.

— Чому ти вічно мене гнобиш?

— Я? Гноблю? — Лінді глянула на сестру широко розчахнутими невинними очима. — Та я ж янголятко. Будь-кого спитай.

Обурена до нестями, Кріс розвернулася до матері, яка розкладала шкарпетки по шухлядах.

— Мам, коли в мене вже буде своя кімната?

— Коли рак на горі свисне, — усміхнулася місіс Павелл.

Кріс розлючено застогнала.

— Скільки можна це казати?

Мати знизала плечима.

— Кріс, ти ж знаєш, що в нас і курці ніде клюнути.

Вона повернулася до вікна спальні. Крізь тюлеві гардини у кімнату лилося яскраве сонячне світло.

— Сьогодні така чудова погода. Нащо сидіти в чотирьох стінах?

— Мам, ну ми ж не дрібнота якась, — Лінді закотила очі. — Нам уже по дванадцять. Ми за-дорослі, щоб гратися надворі.

— То що, я все повіддирала? — знову спитала Кріс, усе ще відколупуючи з підборіддя тягучі рештки рожевої гуми.

— Та залиш. Покращує колір твого обличчя, — вколола Лінді.

— Дівчата, хіба не можна ставитись одна до одної чемніше? — зітхнула місіс Павелл.

Раптом з першого поверху долинув пронизливий гавкіт.

— Чому це Дзявко такий заведений? — занервувала місіс Павелл.

Щоправда, їхній маленький скотч-тер'єр постійно заходився гавкати на щось.

— Може, виведете його на прогулянку?

— Щось не хочеться, — не зводячи очей зі сторінки, пробурмотіла Лінді.

— Слухайте, у вас же є чудові новенькі велики, які ви отримали на день народження! — сказала місіс Павелл, вперши руки в боки. — Велики, без яких вам «життя не мило», як ви стверджували. Ті самі, що сумують у гаражі, відколи їх вам подарували.

— Ну добре, добре. Не витрачай марно свій сарказм, мам, — Лінді згорнула книжку.

Вона підвелася, потягнулась і жбурнула книгу на ліжко.

— То ти хочеш? — спитала Кріс у сестри.

— Хочу? Чого саме?

— Проїхатись на великах. Наприклад, до майданчика, подивитись, може, хтось біля школи тусить...

— Тобі просто кортить чекнути, чи Роббі там, — Лінді скорчила гримасу.

— То й що? — зашарівшись, огризнулася Кріс.

— Проїдьтесь. Ковтніть свіжого повітрячка, — заохотила доньок місіс Павелл. — До вечора. Я в супермаркет.

Кріс подивилась у дзеркало над туалетним столиком. Їй вдалося зішкребти з себе майже всю гумку. Вона пройшлася по своїй короткій стрижці пальцями, зачісуючи волосся назад.

— Ну окі. Погнали, — сказала вона. — Хто останній — той тухляк.

І Кріс рвонула до порога, обганяючи сестру на пів кроку.

Вони вибігли через задні двері. Дзявко пронизливо скавучав позаду. З безхмарного неба сяло післяполуденне сонце. Повітря було сухе й незрушне. Здавалося, давно вже літо, а не весна.

Обидві дівчинки були в шортах і майках. Лінді нахилилася, щоб відчинити двері гаража, аж раптом зупинилася. Її увагу привернув сусідній будинок.

— Поглянь: уже стіни є, — вона вказала сестрі на будівлю, яку зводили по сусідству від їхньої оселі.

— Ого, як швидко його будують. Здуріти, — відповіла Кріс, простеживши за поглядом сестри.

Старий будинок знесли взимку. У березні заклали бетонний фундамент. Коли будівельників не було, Лінді й Кріс часом бродили майданчиком, намагаючись угадати, де буде яка кімната.

А зараз уже височіли стіни. Це був майже готовий будинок, який раптом постав посеред високих штабелів дощок, куп червоної глини, цементних плит і розсипу бензопил та іншого інструменту.

— Сьогодні ніхто не працює, — сказала Лінді.

Дівчата підійшли ближче до новобудови.

— Цікаво, хто сюди вселиться? — спитала Кріс. — Може, якийсь гарнющик нашого віку. А може, гарнющики-близнюки!

— Фу! — Лінді скривила гримаску огиди. — «Гарнющики-близнюки»? Яку ж ти іноді слиняву пургу верзеш! І оце ми з тобою з однієї родини?

Кріс звикла до сарказму Лінді. Обоє і тишив, і доводив до ручки той факт, що вони близнята. У них майже все було спільне: і зовнішність, і одяг, і кімната. Вони були ближчі одна одній, ніж більшість сестер.

Але через свою надмірну схожість дівчата часто і дратували одна одну до сказу.

— Тут нікого немає. Давай глянемо, що тут і як, — запропонувала Лінді.

Кріс слідом за нею зайшла на подвір'я. З гілки крилатого клена за дівчатами обачно спостерігала білка.

Вони пробралися вузьким проходом між низьких кущів, що розділяли два подвір'я. Пройшовши повз штабелі деревини й гори ґрунту, сестри видерлися на бетонний ганок.

Отвір, де мали зробити вхідні двері, було затягнуто цупким поліетиленом. Кріс відігнула край пластової завіси, і дівчата прослизнули в будинок.

Усередині було темно, прохолодно і пахло свіжою деревиною. Оштукатурені стіни були готові, але ще не пофарбовані.

— Обережно, — попередила Лінді. — Цвяхи.

Вона вказала на великі цвяхи, що всіювали підлогу.

— Якщо наступиш, тобі заціпить щелепу, і ти помреш від правця.

— Ага, розмірилася, — сказала Кріс.

— Я не хочу, щоб ти померла, — заспокоїла Лінді. — Хай тільки щелепу заціпить.

Вона гикнула.

— Бу-га-га, — саркастично відреагувала Кріс. — Це, мабуть, вітальня, — сказала вона, обачно прокрадаючись кімнатою до каміна у протилежній стіні.

— Стеля, як у соборі, — припечатала Лінді, розглядаючи темні голі балки над головою. — Крутяк.

— Наша вітальня менша, — зауважила Кріс, визираючи з великого панорамного вікна на вулицю.

— А пахне тут класно, — Лінді глибоко вдихнула. — Свіжа тирса. Соснова.

Сестри проминули залу й почали досліджувати кухню.